

2 gange Østrig på 3 uger i 2010.

Rie havde flere gange spurgt hvordan der var i Østrig hvor Kurt og jeg nu flere gange har været for at spare nogle penge. Kurt er en af mine bekendte, venner har jeg ingen af.

Det der med at spare kommer sig af at Kurt er lidt økonomisk (nærig) og ikke er meget for at betale for at sende penge til depositum for skiferien i februar. Det koster at overføre over nettet når beløbet skal til en fremmed bank i udlandet. Så da han spurgte om vi ikke skulle spare det og selv køre ned for at betale sagde jeg selvfølgelig ja, det er da helt klart at man støtter sine venner (bekendte) i sådan en situation. Det har jeg nu gjort for tredje gang.

Nå, men Rie ville så gerne vide hvad det var for et sted som kunne lokke os af sted flere gange. Det er da bare i orden gamle tøs sagde jeg så. På med cykelspænderne og så af sted.

Vi stak så af sted dernedaf. Vi tog godt nok bilen af hensyn til Rie's fremskredne alder.

Ja, ja nu ro i trussen, der kommer også noget med motorcykel lidt senere. Først lidt om vores tur for at Rie bedre skulle kunne forstå hvorfor vi gider at sætte os op motorcyklen og flintre sydpå for at spare penge (det tror jeg nu heller ikke at vi har gjort).

Vi satte kursen mod syd d. 16. august og blev færget over fra Rødby til Puttgarden og fortsatte videre sydpå til vi nåede Goslar. Her gik vi rundt et par timer inden vi drejede mod øst og fandt et hotel lidt før vi kom til Halle. Næste dag gik det så mod syd igen med en del regn, men vi blev ikke våde da vi jo var i bil. Vi nåede Westendorf, som var målet for vores lille tur, hen på eftermiddagen og fandt et lækkert hotel til en meget fornuftig pris.

De næste par dage fattede vi så rundt i lokalområdet og så på de seværdigheder (værtshuse) som vi følte var interessante, bl. a. "Bergers restaurant" hvor de laver verdens bedste stegte lever, og så noget øl til.

Da vi så havde oplevet Westendorf begyndte vi hjemturen. Her havde vi bestemt at se "Ørnereden", som var det tyske folks gave til Hitler på hans 40 års fødselsdag. Huset ligger på toppen af "Kelstein" i meget smukke omgivelser med en aldeles pragtfuld udsigt 360° rundt med både bjerge og dale og et kig ned til Salzburg, Königssee og Berchtesgaden. Der var lidt køligt på toppen hvilket Rie bemærkede. Jeg fortalte så at der syd for alperne nede i det land som hedder Italien sandsynligvis nok var en hel del lunere. Det skulle jeg nok ikke have sagt, eftersom Rie så foreslog at vi da kunne undersøge det. Lidt efter var vi ikke på vej hjem, men til Venedig.

Parkering i Venedig foregår udenfor byen, og så sejler man ind til centrum (læs Marcuspladsen), det er den plads som jeg kalder Peterspladsen fordi Store Peter og Gerda måtte betale 175,00 kr. for 2 kopper almindelig dårlig kaffe. Vi trak ned i en af de små tilstødende gader og bestilte en flaske hvidvin til næsten ingen penge. Der var 30° i Venedig så det var helt godt med sådan lille forfriskning. Det må, inden vi ankom til Venedig, have regnet ret kraftigt for mange gaderne var

oversvømmet og man sejlede rundt i gajoler eller hvad sådan nogle nu hedder. Der var da få smalle stræder hvor vi kunne komme tørskoet frem, og vi fandt Rialtobroen og stod og beundrede den og var da også et lille smut ude på den. Vi var der ikke ret længe for med alle de mennesker som befandt sig på den var der sikkert nok fare for sammenstyrtning.

Vi havde nu været i Italien og set Venedig og begyndte så på den afbrudte hjemtur med en enkelt overnatning nær Trento på et helt nyt hotel som heller ikke var dyrt. Vi ankom lidt sent så det eneste faste føde vi kunne opdrive var et par kedelige sandwiches, men vi overlevede med nød og næppe. Om morgenen kompenserede vi med et godt måltid. Så gik det op over Brennerpasset ind i Østrig og videre op gennem Tyskland med en overnatning ved Würzburg og videre hjem. Vi tog vejen op over den Dansk-Tyske grænse ved Flensburg og var et lille smut inde hos Fleggaard hvor jeg var heldig, de havde Laphroaig på tilbud. Vi landede i Annisse d. 22. august kl.19,00 efter en god lille rundtur. Rie havde nu set hvor det er Kurt og jeg kører hen når vi skal på herretur.

Det blev lige til en uge derhjemme før herreturen startede, så jeg kunne lige nå at få græsset klippet og få vasket underbukser inden vi drog af d. 30. august.

Turen gik ned over Sjælland til Rødby-Puttgartenfærgeoverfarten og videre sydpå via Hamburg og Hannover til vores første overnatningssted i Derneburg som ligger lidt syd for Hildesheim. Fra Hamburg kørte vi i pisseregnevej og var godt våde da vi fandt et lille ydmygt udseende hotel ude "in the middle off nowhere". Hotellet var noget gammelt lort, men øllet smagte fortrinligt, og der var nok af det. Maden var også både god og rigelig.

Næste dag startede vi i tørvej og så gik det kvikt videre mod målet. Ved München begyndte det igen at regne og det blev det ved med til vi nåede vores destination i Westendorf sidst på eftermiddagen. Det havde sneet dagen før og der lå ca. en halv meter sne oppe i bjergene, men der skulle vi jo ikke op. Vi blev inkvarteret på "Pension Samerhof", det er stedet hvor Solveig og Kurt bor når de er på skiferie og derfor også stedet hvor Kurt blev lettet for sit depositum. Efter at have skiftet det våde tøj ud med civilt antræk luskede vi ud i byen for at få en hårdt tiltrængt stor øl, og fik da foretaget indkøb til "aftenandagten". Det er blevet et fast ritual at vi køber en flaske østrigsk Stock-cognac til at fugte nathuen med inden vi går til køjs. Den bliver også brugt som øjenåbner om morgenen. En ganske anbefalelsesværdig tradition som gør at vi ikke længes hjem. Hen over aftenen gik vi, også traditionen tro, ned på "Frau Bergers Restaurant" og fik den herligste Tyrolerleber. Det er stegt lever med masser af bløde løg, kogte ris og kartoffelmos. Det fås ikke bedre andre steder og skylles fint ned med et stort glas velskænket øl. Eller var det måske to? Når vi sådan er på tur sammen benytter vi os begge af det spare-gen som vi fra fødselen er udstyret med og sover altid i dobbeltværelse, det er jo billigere end to enkeltværelser, og spare hvor der spares kan!

Pension Samerhof hvor vi boede i Westendorf

Vi brugte næste dag i tørvejr til at gå lidt rundt i Westendorf og kørte til Hopfgarten, en lille by nær Westendorf, hvor vi fik en let frokost i glas. Aftenen brugte vi til småhygge på et af de små rolige steder i byen.

Vi er nu nået frem til d. 2. september og begynder vores hjemtur som selvfølgelig ikke absolut skal være den nærmeste vej. Næh, næh vi ville da lige også besøge Italien, så vi satte kursen mod Brennerpasset og nu kom vi ud på de skønne motorcykelveje omgivet af natur der bare ville noget. I Brenner indtog vi frokosten næsten midt på grænsen til Italien. Herfra gik det så op over Jaufenpass mod Merano. Jaufenpass er et spændende pas med en smal og meget snoet vej gennem et skovklædt område indtil man når den nøgne top. Det er et samlingssted for motorcyklister fra næsten alle lande i Europa. Efter at have passeret Merano begyndte vi at se os om efter et sted at slå os ned for natten. Vi fandt et rigtig hyggeligt hotel i Kastelbell på vej mod et af vores andre delmål, nemlig "Stelviopasset", passet som alle motorcyklister bør prøve mindst en gang i livet. (Jeg var der selv sidste år, men det var i bil, så det tæller ikke rigtigt". "Hotel Bauhof" ligger i den nordligste del af Italien som hedder Südtirol, og der kan vel ikke være mere end ca. 100 km til den nordlige ende af Gardasøen, men der skulle vi nu ikke hen. Hotellet lå lige ned til en lille

flod og vi havde udsigt til vinmarker og høje bjerge bagved. Her mødte vi en gammel østriger som havde deltaget i anden verdenskrig som tysk soldat. Han havde ikke været rigtig i krig, men været udstationeret i Oksbøllejren det meste af krigstiden og var vildt begejstret for Danmark. Hotellet havde udendørs svømmepøl i en dejlig have med en masse frugttræer af mange forskellige arter samt metervis af vinranker fyldt med modne druer som man kunne gå og smage på. Vi trængte nu mere til stor øl for at få rejsestøvet skyllet af halsen. Den blev indtaget i haven under frugttræernes skygge i den nedgående eftermiddagssol. Det var et rigtigt fint sted som varmt kan anbefales hvis man er på de kanter og så ligger det meget centralt for en masse dejlige ture.

Opturen til Stelvio-passet

Efter morgenmaden næste dag var tiden kommet til at bestige Stelviopasset, der var fint solskin og dejligt varmt så nu gik det frisk op mod "bakken" og snart begyndte vejen at vride sig som ingen anden vej gør det. Der 60 hårnålesving op til toppen og det er alle første gearssving med meget stor stigning, så her blev styretøjet motioneret så det blev helt varmt. Vel oppe på toppen godt svedende var det en sand fornøjelse at blive kølet af med en stor frokost i glas. Stelviopasset er et motorcykelmekka og der var mange motorcyklister der havde benyttet dagen til en udflugt derop. Der er en storslået natur mellem de vilde bjerge med sne på toppen. Den første sne var også faldet

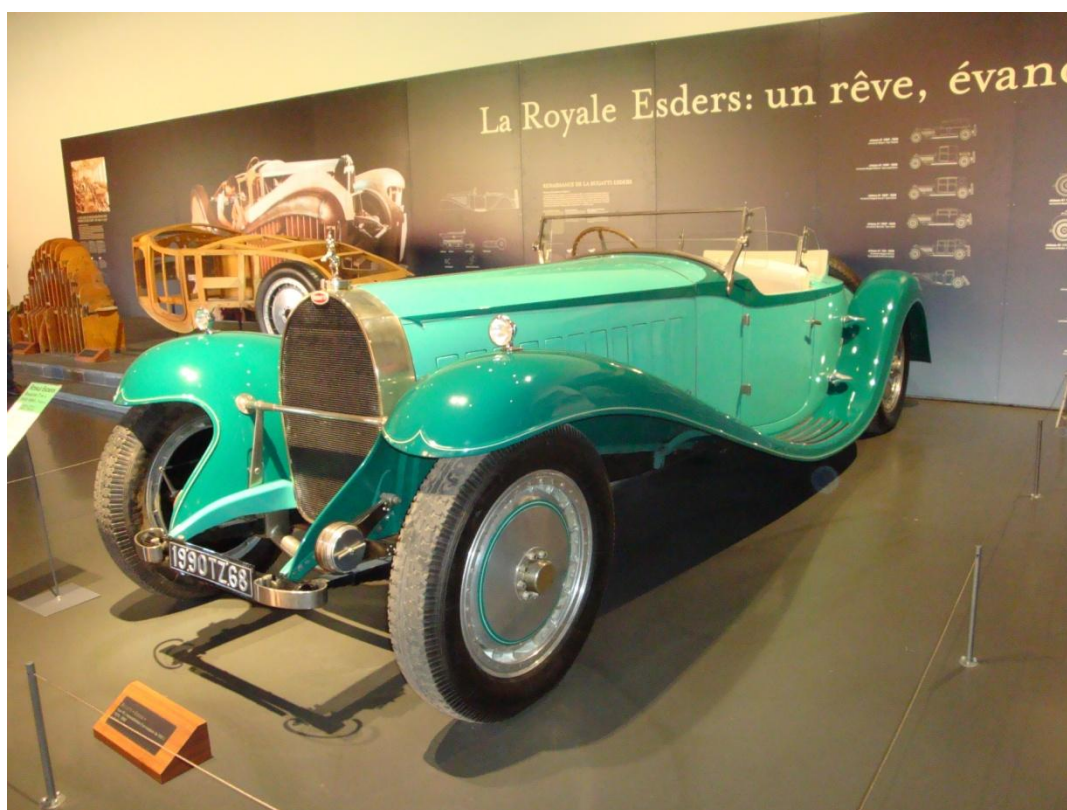
deroppe, man kunne se at der lå nogle bunker hvor der var blevet ryddet. Stedet er en rigtig turistfælde med alt i kulørt plastik og hvad der hører til. Jeg købte et klistermærke til motorcyklen. Så begyndte nedstigningen som er ligeså spændende som opturen, på nedturen er der et par små meget smalle og meget mørke tunneller med sving. Skulle vejen falde forbi så køør forsigtigt.

Nedturen fra Stelvio-passet

Vi fik ikke lang tids hvile i styremusklerne før vi var det næste pas, San Berninapasset som fører os ind i Schweiz. Efter Stelvio var det næsten som motorvejskørsel, dog også med mange dejlige sving, men af en lidt mere medgørlig slags. Kort efter var vi i St-Moritz som er vinterlegeplads for de unge de rige og de smukke. Her følte vi os på hjemmebane mens vi så starten på en kapsejlad på søen som ikke er meget større end et gennemsnitligt dansk gadekær. Det blev ikke til mere end en rygepause der før vi fortsatte videre nordpå, og kom over Julierpasset som ligger i et meget øde område op mod Lichtenstein. Så langt kom vi dog ikke den dag. På Julierpasset måtte vi forcere et stykke med vejarbejde. Asfalten var brækket op og på en strækning på mindre end 1 km med 3 hårnålesving, hvor vi kørte i knytnevstore skærver. Kort efter fandt vi så et lille hotel hvor øllet var godt og prisen for overnatning var rimelig efter Schweitziske forhold.

Vi havde besluttet os for også at aflægge Frankrig et besøg, nærmere betegnet Alsace. Lidt syd for Lichtenstein satte vi kursen mod vest og her var det så vi syndede. I stedet for at benytte de små veje gik vi på motorvejen via Zürich og Basel mod Mulhouse. Synden bestod i at vi snød os til Alsace uden at have erhvervet den, i Schweitz, påkrævede vignette som tillader kørsel på motorvejene i landet. Vi nåede dog til Frankrig uden at blive antastet af øvrigheden, og jeg vil hvis det senere bliver nødvendigt lyve om episoden. Efter at have kørt forkert ved Mulhouse, ca. 50 km, fandt vi dog ind i byen og fandt et overnatningssted, hvor vi inden aftensmaden foretog en mindre byvandring som ikke var noget at skrive hjem om. Det gjorde vi så heller ikke. Når man nu endelig er kommet til Mulhouse er det et must at besøge Bugatti-museet. Det blev så næste dags mål. Vi ankom til museet lidt før kl. 10,00 hvor det åbnede og vi blev sluset ind. Skønt det var søndag og vi var tidligt på færde tog det alligevel nogen tid at komme ind, men det var ventetiden værd. Det var en oplevelse at se alle de Bugattier og også andre gamle biler. Men jeg skal ikke besvære læserne med udførlig beskrivelse af de enkelte eksemplarer kun konstatere at der vist ikke findes magen til i hele verden. Efter en "hurtig" gennemgang af herlighederne forlod vi museet for at se lidt på landskabet op mod Strasbourg og smuttede lige ind i Riquewihr, en lille idyllisk vinby. Her bestilte vi på en café "Tarte Flambee" som er en slags lokal spise der er en mellemting mellem en pizza og en tærte, dertil blev serveret et stort glas øl. Alsace-vinen fik vi senere til aftensmaden som udviklede sig til et større ædeorgie på hotellet som vi havde valgt til overnatning. Det lå ca. 30 km. Syd for Strasbourg.

Bugatti Royale Esders Type 41, 8 cyl. 12760 ccm

Herfra ville vi så nå op til Rhinen den følgende dag. Dagen startede med godt vejr som holdt sig hele dagen skønt det kunne mærkes at vi nu var på vej mod nord. Det var blevet lidt køligere men ikke noget der generede. Vi havde en fin tur til Bingen hvor vi med færge krydsede Rhinen til Rudesheim som vi undlod at udforske, men fortsatte til Assmannshausen hvor vi drak kaffe inden vi fortsatte til dagens endemål, St-Goarshausen ved Loreleyklippen. På en bænk ved floden nød vi en flaske vin mens vi betragtede den enorme trafik af flodbåde som kommer i en lind strøm hele døgnet.

Artiklens forfatter slapper af i Riquewihl med en kølig stor øl

Næste dag oprandt med stille regnvejr som dog stoppede mens vi indtog morgenmaden, men straks da vi startede på dagens etape begyndte det igen og inden vi nåede Koblenz følte det som at køre på bunden af Rhinen. Det var vel den forringede sigtbarhed på grund af regnen der gjorde at vi missede en afkørsel, og da solen ikke lod sig se var det svært finde ud af hvad der var nord og syd, men i uvejret stred vi os dog mod øst indtil jeg, som kørte først, totalt mistede orienteringen og på en tank måtte vi indrømme at vi var blevet væk og gerne ville findes. Den rare dame på tanken viste på kortet hvor vi befandt os og forklarede hvilken vi skulle køre for at komme til Villa Löwenherz, som var destinationen for dagens etape. Vi fandt den rigtige vej og en times tid før vi

nåede frem blev det sandelig også tørvejr. Men våde var vi da godt nok blevet og også noget nedkølede så det gjorde godt med en stor whisky til at varme systemet op med. Der var varme på radiatorerne så vi kunne få tørret tøjet. Aftensmaden blev indtaget og var som sædvanlig standard for stedet i varierede rigelige mængder. Aftenen gik med lidt øldrikkeri og sluttede af med en godnatcognac.

Der nydes en flaske vin i St-Goarshausen ved Rhinen

Vi havde om aftenen hørt vejrudsigten for de følgende dage og onsdagen tegnede godt men torsdag ville der komme massivt regnvejr i den nordligste del af landet helt ned til hvor vi befandt os. Vi havde planlagt at tage en dag i Harzen men besluttede at bruge dagen til hjemtransport for at undgå at blive våde igen. Efter det overdådige morgenbord lettede vi så fra Villa Löwenherz med kurs mod de hjemlige himmelstrøg i dejligt solskin. Det gode vejr fortsatte men efter Hamburg begyndte det at blæse noget men det var helt fint for vinden var i ryggen så det har da sparet os for en del benzin. Det var en helt anden historie da vi kørte over det flade Lolland for da var det blevet til stærk sidevind som vi hele vejen tværs over øen lænede os op imod. På Storstrømsbroen følte det som forhjulet hoppede fra side til side skønt hastigheden var stærkt reduceret. Vel over

broen på Sjælland fik vi igen vinden i ryggen og det gik rask mod hjemmet. Vi var vel hjemme ved aftenstid og havde kanongod herretur på 10 dage.

Jeg må lige her ved historiens afslutning tilføje at jeg forøgede min kropsvægt med 3 kg på de 10 dage turen varede.

Formålet med turen var jo selvfølgelig at spare nogle penge. Jeg ved ikke hvor mange Kurt har sparet, men jeg er overbevist om at min besparelse ikke har været særlig stor. Jeg har ikke regnet ud hvad turen har kostet. Det er fuldstændig ligegyldigt når drengerøvene nu har moret sig.

Denne beretning er skrevet af redaktør emeritus Erling Christjansen (Senior MC Danmark) efter hukommelsen.